

uit, vond Phil. Nu ook weer, dat mosgroene mantelpak met dat witkanten kraagje stond zoo beeldig en onder het kleine groene jagershoedje kon je net die dikke bruine haarwring zien. Prachtig haar had Noordje, en zulke lieve zachte oogen. Ze was héél anders dan de overige leeressen, zoo jong en zoo.... Phil kon het niet precies onder woorden brengen. Heerlijk waren Noordje's lessen.... verrukkelijk gewoon. Dat vonden alle meisjes bijna. Er werd door veel leerlingen „gedweept” met Noordje; ze bleef daar altijd koeltjes tegenover, maar des te meer werd er naar gestreefd, een glimlachje of een gesprekje van haar te krijgen.

Toen Phil pas op de H. B. S. kwam, werd ze door hogere klassen al spoedig in de zeden en gewoonten der school ingewijd. Zoo behoorde het voor het grootste deel der meisjes tot de vermaken, na vieren de geliefde leeressen op te wachten en ze dan op een afstand van vijf of zes meter te begeleiden, soms tot hun huis.

Ook nu weer zag Phil verschillende groepjes staan wachten in de Laan en op de Groote Markt en toen de leeressen verschenen, zich in beweging zetten, om ze te volgen.

Phil zag Annie ook bij een groepje. Vroeger gingen ze altijd samen naar huis, maar den laatsten tijd sprak ze Annie haast niet meer. Met Noordjes verjaardag had Annie een groote doos bonbons gestuurd en een zelfgemaakt gedicht erbij. Dit had ze Phil nog verteld en later, vreeselijk opgewonden, ook nog, dat Noordje haar was komen bedanken en dat ze toen een vreeselijk standje had gekregen, en dat Noordje erg boos was geweest en had gezegd, dat als ze het óóit weer deed, ze Annie het cadeau terug zou sturen. Sinds dien was Annie hopeloozer dan ooit, want Noordje nam heel geen notitie van haar en ze liep trouw elken middag achter haar zonder ooit een blik te krijgen.

Phil zag ze de Vlamingstraat ingaan en liep zelf de Schoolstraat in, langzaam naar

huis. Na vieren had ze altijd zoo'n doelloos gevoel; het eind naar de van Speykstraat duurde dan zoo vreeselijk lang, omdat ze alleen liep en zich niet behoefde te haasten, zooals bij de andere schooltijden wél. En als ze dan thuis kwam, was altijd iedereen uit. Ma en Nelly gingen meestal visites maken, Greet had tot vijf uur les en de broers kwamen soms pas vlak op het nippertje van aan tafel gaan thuis. Het was net zoo'n vervelend uurtje voor ze gingen eten; het huis klonk zoo ongewoon stil dan en Phil merkte wel eens, dat ze bijna op haar teenen liep, uit angst, te veel leven te maken zoo alleen.

Pas tegen half zes, als de een na de ander binnenkwam, werd het gezellig. Dan zaten ze allen in de groote huiskamer, om het haardje of in den erker of bij de piano. Dan klonken vroolijk al die stemmen door elkaar en de kamer leek dan opeens warmer en de dingen levender en dichterbij.

Maar nu, toen ze de deur van de huiskamer opendeed, was het er stil, heel stil. De haard liet een rood waas om de tafel- en stoelpooten glijden, maar verder was de kamer in schemerzwart gehuld. Phil was een beetje bang voor de groote onbestemde vormen der stoelen en van de logge zwarte piano. Toch wou ze de lamp niet aansteken. Op haar teenen liep ze om de tafel heen naar het lage crapaudje bij den haard. Daar ging ze in zitten, terwijl het licht van het vuur om haar voetjes schoof, — boven de donkere winterjurk ros opschijnend tegen haar bleek gezichtje, waarvan de oogen vermoeid-donker keken.

Hè ja, zoo was het prettig.... Zoo even zitten.... Ze haalde uit de tasch naast haar het papiertje en las nog eens, wat ze geschreven had:

„Je moet je naasten liefhebben en zelfs al zijn ze naar en leelijk tegen je, moet je van ze houden en goed voor ze zijn; dan worden ze ook goed en gaan vanzelf van je houden”.

Vreemd, dat zij zelf dat geschreven had.